

BALAJTHY FERENC

FÉLárú MENETjegy
(Filocentrikus tér/í/tőerő)
(Karant/ének/ XV.)

Égi vándor milyen vonatra száll majd,
Ha megrezzenti egy csendes fuvallat?
Félárú menetjegy, gyászkendős árnyak,
Míg kötött pályán, szabadon haladhat.

Bezárul az ég, – ha megnyílik a Föld,
Nagyreményű özvegy, s titkos szerető,
Orgonát fáról csenő, kamasz kölyök, –
S Maghasadásban az összes térerő(d)!

Kétes bolygóbolyongás, visszaút nincs,
Piros táblával egy szárnyas angyal int,
Forog-csattog a kerék csillagok között.

Egyszeri, s megismételhetetlen körök,
Ha megnyílik a Föld, – bezárul az ég,
Félárú menetjegyre ez épp, hogy elég!

BALAJTHY FERENC

Keresztvivők fájdalma
(Karant/ének/ XVII.)

*„Hisz arra született az ember,
Hogy szeressen és szeressék.”
(Szilágyi Domokos)*

Mi soha nem hagyhatjuk el egymást!
Mert míg falnak csapkod a zord Idő,
Visszaáll mind, ki egykor már kidőlt,
Kezed a gyökér, – mellem a hegyhát.

Mi szeretni kész, mára mind egy már,
Kivérzett pillanat, – szép szemfedő, –
S gyertyaláng szeret, szívmengető,
Bár megannyi fájdalom, mi vár ránk!

Idő, sebet gyógyít, – vagy épp sebez, –
Nemlétnek majd furcsa értelme lesz,
Csendben a sírám, – elapad a panasz.

Megváltó keresztkín, mindig remény,
S árad, Győzhetetlen Nagy Tengerré,
A könnypatak, mit a fájdalom fakaszt!